

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/363/2015
Identifikačné číslo spisu:	5613207161
Dátum vydania rozhodnutia:	23.03.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Trnková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5613207161.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky C. V. bývajúcej v R., zastúpenej JUDr. Vladimírom Rybovičom, advokátom v Banskej Bystrici, Nám. Št. Moysesa 4, proti odporcom 1/ Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 1, 2/ Dražobnej spoločnosti, a.s., so sídlom v Bratislave, Gunduličova 3, zastúpenej Advokátskou kanceláriou STANĚK&VETRÁK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Vlčkova 18, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Peter Vetrák, 3/ Ing. Mgr. T. A. bývajúcemu v R., o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva a neplatnosti dobrovoľnej dražby, vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp.zn. 4 C 145/2013, o dovolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. novembra 2014 sp.zn. 7 Co 538/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi 2/ náhradu trov dovolacieho konania 573, 76 € na účet Advokátskej kancelárie STANĚK VETRÁK & PARTNERI, s.r.o. do 3 dní.

Odporcom 1/, 2/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom z 13. júna 2013 č.k. 4 C 145/2013-546 zamietol návrh (na určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam uzavretej 2. mája 2007 medzi navrhovateľkou ako záložcom a odporcom 1/ ako záložným veriteľom a na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby z 10. júna 2013) a vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (§ 156 ods. 2 O.s.p.). V odôvodnení (22 strán) podrobne opísal obsah návrhu, výpovedí účastníkov konania, ich právnych zástupcov, svedkov, ostatných v konaní vykonaných dôkazov, citoval právne predpisy. Následne (predposledný odsek 11. strany odôvodnenia) uviedol, že navrhovateľka sa domáhala určenia neplatnosti záložnej zmluvy uzavretej medzi ňou a odporcom 1/ s tým, aby súd ako otázku predbežnú (prejudiciálnu) posúdil otázku platnosti zmluvy o poskytnutí fexihypotéky, na zabezpečenie ktorej pohľadávky veriteľa bola záložná zmluva uzavretá, keď tvrdila, že ju s ňou uzavrel domnelý veriteľ. Konštatoval, že z uvedeného dôvodu naliehavý právny záujem na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O.s.p.) neskúmal. Mal za to, že navrhovateľkou neboli tvrdené a preukázané žiadne dôvody neplatnosti zmluvy o poskytnutí bezúčelovej

flexihypotéky uzavretej 2. mája 2007 medzi odporcom 1/ a dlžníčkou H. A. (predmetom ktorej bol úver vo výške 2 015 000 Sk poskytnutý za dohodnutých podmienok) a ani súdom neboli zistené dôvody jej absolútnej neplatnosti. Zmluva spĺňa všetky náležitosti vyplývajúce z uvedených zákonných ustanovení. Návrh na určenie neplatnosti záložnej zmluvy vo vzťahu k odporcom 2/ a 3/ zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej legitímácie, lebo neboli účastníkmi tohto zmluvného vzťahu. Následne opísal formu a obsah záložnej zmluvy uzavretej 2. mája 2007, poukázal na závery vyplývajúce z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej z 30. júla 2012 sp.zn. 5 Cdo 208/2010, citoval § 49a Občianskeho zákonníka vo vzťahu k predmetnej záložnej zmluve a odporcom 1/ vznesenej námietke premlčania a opísal teoretické východiská charakteru záložnej zmluvy a teoretické východiská týkajúce sa návrhu na určenie neplatnosti dražby z hľadiska aplikácie príslušných zákonných ustanovení vo vzťahu k predmetnej veci. Na záver konštatoval, že tak na základe skutkových tvrdení navrhovateľky, ako ani na základe iných okolností, nebolo zistené porušenie zákona o dobrovoľných dražbách, ktoré by malo za následok zásah do práv navrhovateľky. Dal do pozornosti skutočnosť, že na predmetné nehnuteľnosti bolo zriadených aj niekoľko exekučných záložných práv, záložný veriteľ má však prednostné právo na uspokojenie svojej pohľadávky, ktorej výška len na istine prevyšuje hodnotu výťažku z dražby. Navrhovateľka nie je zároveň dlžníčkou z úverového zmluvného vzťahu. Záložné právo podľa § 151md písm. i/ Občianskeho zákonníka zaniklo jeho vykonaním bez ohľadu na rozsah uspokojenia veriteľa.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 12. novembra 2014 sp.zn. 7 Co 538/2014 rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.). Konštatoval, že okresný súd riadne zistil skutkový stav, zistené skutkové okolnosti vyhodnotil spôsobom uvedeným v § 132 O.s.p. a správne dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby nie je dôvodný. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil aj so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa posúdenia (ne) platnosti týchto právnych úkonov z hľadiska podmienok vyplývajúcich z uvedených zákonných ustanovení. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a súhlasil s podstatnou argumentáciou ním použitou, ktorú považoval nielen za obsiahlu, ale aj výstižnú, prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil podľa § 132 O.s.p. Odvolacie námietky navrhovateľky sa stotožňujú s námietkami uvedenými v návrhu, s ktorými sa okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia podrobne vysporiadal, pričom krajský súd sa s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu stotožnil a v podrobnostiach naň odkázal. Odvolaciu námietku navrhovateľky, ktorá sa domáhala vykonania kontrolného znaleckého dokazovania za účelom zistenia hodnoty dražených nehnuteľností v čase konania dražby vyhodnotil za nedôvodnú vzhľadom na uvedené skutočnosti. Krajský súd nepovažoval za dôvodné ani pripustenie dovolania, lebo sa nejedná o posúdenie otázky zásadného právneho významu, t.j. otázky neplatnosti dobrovoľnej dražby z dôvodu nesprávneho vykonania oznámenia v Centrálnom registri dobrovoľných dražieb, keďže ide o právne posúdenie veci súdov nižšieho stupňa vo vzťahu k zisteným skutkovým okolnostiam prejednávanej veci.

Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením z 2. marca 2015 č.k. 4 C 154/2013-691 rozhodol o trovách konania, proti ktorému podala navrhovateľka odvolanie (č.l. 701-702 spisu). Odvolací súd o ňom nerozhodoval.

Proti rozsudku krajského súdu podala dovolanie navrhovateľka. Navrhla ho spolu s rozsudkom okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala vadu konania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., t.j. odňatie jej možnosti konať pred súdom postupom odvolacieho súdu spočívajúcim v nepreskúmateľnosti odôvodnenia jeho rozsudku. Tiež že rozhodnutie súdov nižších stupňov spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Uviedla, že krajský súd sa nevysporiadal s odvolacími námietkami, ktoré smerovali predovšetkým k právnomu posúdeniu vzniku, existencie a platnosti zmluvy o zriadení záložného práva. Namietala nezákonnosť dražby z dôvodu, že v dražbe došlo k uspokojeniu pohľadávky veriteľa, na ktorú sa zabezpečenie záložným právom na nehnuteľnosti v jej vlastníctve nevzťahovalo. Podrobne a obsiahle rozobrala právnu úpravu záložného práva vo vzťahu k predmetnej veci, keď odvolací sa nevysporiadal s jej argumentmi, čím porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie zahŕňajúce aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súdom nižšieho stupňa

vytkla, že sa nezaoberali námietkami, ktorými poukazovala na potrebu súdneho preskúmania zmluvy o poskytnutí bezúčelovej flexihypotéky z hľadiska jej povahy ako spotrebiteľskej zmluvy, nevenovali pozornosť jej námietkam proti postupu dražobníka vo vzťahu k vypracovaniu uvedeného znaleckého posudku a ani námietkam týkajúcim sa dokazovania. Navrhovateľka bola toho názoru, že odvolací súd neodstránil ňou uvádzané nedostatky rozhodnutia súdu prvého stupňa a nereagoval dostatočne a presvedčivo na jej odvolacie námietky.

Odporca 1/ navrhol dovolanie navrhovateľky z uvedených dôvodov zamietnuť. Odporca 2/ navrhol dovolanie z uvedených dôvodov odmietnuť a priznať mu náhradu trov dovolacieho konania. Odporca 3/ považoval dovolanie navrhovateľky za účelové.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4.

Dovoláním navrhovateľky nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť a nejde ani o prípad týkajúci sa neplatnosti zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3, 4. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie navrhovateľky nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdov, spôsobilosti účastníka, zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Navrhovateľka vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. nenamietala a ich existenciu nezistil ani dovolací súd. Preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení vyvodíť nemožno.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na to, či v danej veci postupom a rozhodnutím súdov nižšieho stupňa nebola dovolateľovi odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré účastníkom

občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom zakladá porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „dohovor“), porovnaj napr. III. ÚS 156/06, III. ÚS 331/04, II. ÚS 174/04 . Vadu konania podľa § 237 ods. 1 O.s.p. navrhovateľka vyvodzovala z nepreskúmateľnosti odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu.

Zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 O.s.p. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozsudku, zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozsudku. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozsudku sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočnosti, ktoré mal preukázané a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení.

Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke.

V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa z hľadiska posúdenia ne/platnosti uvedených právnych úkonov v zmysle uvedených zákonných podmienok („okresný súd vo veci riadne zistil skutkový stav, zistené skutkové okolnosti vyhodnotil spôsobom zvedeným v § 132 O.s.p. a správne dospel k záveru, keď návrh navrhovateľky na určenie, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam reg. č. 001/0926223/07-001/00 z 02. 05. 2007 je neplatná a na určenie, že dobrovoľná dražba konaná 10. 06. 2013 je neplatná, zamietol“). Podrobne sa vysporiadal aj s jednotlivými odvolacími námietkami, ktoré vyhodnotil z konkrétne uvedených dôvodov, za nedôvodné. Napokon možno konštatovať, že tieto sa stotožňovali s jej argumentáciou, t.j. so skutkovými dôvodmi, na základe ktorých sa domáhala svojho nároku a s ktorými sa podrobne vysporiadal aj súd prvého stupňa. Odvolací súd sa s nimi stotožnil. Vzhľadom na to sa v dôvodoch svojho rozhodnutia obmedzil na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa a jeho odôvodnenia, s ktorým sa v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie správnosti a presvedčivosti odôvodnenia napadnutého rozsudku vo vzťahu k námietkam odporkyne doplnil aj ďalšie dôvody, čo mu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. tiež umožňuje.

Zo spisu pritom vyplýva, že prvostupňový súd v podrobnom odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol stanoviská procesných strán a ich argumentáciu, rozhodujúce skutočnosti, z ktorých vychádzal, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil jasný, jednoznačný a presvedčivý právny záver o nedôvodnosti návrhu. Teda odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zrozumiteľne a podrobne objasňuje (§ 157 ods. 2 O.s.p.) skutkový a právny základ rozhodnutia, a tým aj odvolacieho súdu, nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý súdny proces (pozri III. ÚS 115/2003).

V súvislosti s námietkou o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu ale treba uviesť, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie

rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Ako bolo uvedené zhora, odvolací súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k potvrdeniu vyhovujúcej časti rozsudku súdu prvého stupňa, preto nebol dôvod na postup podľa druhej vety citovaného stanoviska.

Námietka navrhovateľky o nesprávnom prístupe súdov nižších stupňov k dokazovaniu nie je dôvodná. Súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv navrhovateľa nie je ani postupom, ktorým by mu súd odňal možnosť konať pred súdom, lebo rozhodovanie o tom, ktoré dôkazy budú vykonané, patrí výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p.). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj rozhodnutia uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 37/1993 a pod č. 125/1999). Napokon súd prvého stupňa v odôvodnení uviedol dôvody, prečo nevyhovел návrhu navrhovateľky na vykonanie ňou navrhnutých konkrétnych dôkazov, s ktorým rozhodnutím sa stotožnil aj odvolací súd.

Pokiaľ ide o námietku navrhovateľky spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

Z obsahu dovolania navrhovateľky možno vyvodiť jej námietku, že súdy nesprávne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania. Dovolací súd poukazuje na to, že nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov nie je uvedené medzi prípustnými dôvodmi dovolania, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 241 ods. 1 písm. a/ až c/ O.s.p. Pre tento záver svedčí i ustanovenie 243a ods. 2, veda druhá O.s.p., ktoré ustanovuje, že dovolací súd nevykonáva dokazovanie. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Z § 132 O.s.p. vyplýva, že dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Pri uplatnení zásady voľného hodnotenia dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Ťažisko dokazovania je v konaní na súde prvého stupňa; skutkové závery tohto súdu je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 ods. 3 až 5 O.s.p.). Súd rozhodujúci o dovolaní nepreskúmvava správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to už len z toho dôvodu, že v konaní o tomto opravnom prostriedku nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy; na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu totiž nemá možnosť dôkazy sám vykonávať (§ 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.). Keď najvyšší súd nemôže vykonávať dokazovanie, tak nemôže iba na základe súdnych spisov preskúmať správnosť hodnotenia dôkazov súdom, lebo si nemôže pre svoje rozhodnutie zabezpečiť rovnaké podklady a predpoklady doplnením alebo zopakovaním dokazovania, aké mal súd, ktorý dôkazy hodnotil.

Pokiaľ navrhovateľka namietala, že potvrdzujúci rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo

97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. To isté sa týka aj tzv. inej vady konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie navrhovateľky podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti výrokom rozhodnutia, proti ktorým nie je prípustné, odmietol.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní úspešnému odporcovi 2/ priznal náhradu trov tohto konania za jeden úkon právnej služby, t.j. vyjadrenie k dovolaniu z 20. apríla 2015 á 469, 74 € a spolu s režijným paušálom 8,39 € a 20% DPH, spolu 573,76 €. Náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky odporcom 1/, 3/ voči neúspešnej navrhovateľke nepriznal, pretože si trovy dovolacieho konania neuplatnili.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.